

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/314/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5616203736
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Urban
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5616203736.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róberta Urbana a sudcov JUDr. Amálie Paulerovej a JUDr. Erika Vargu, v právnej veci žalobkyne B. S., nar. X.X.XXXX, bytom B., T. XXX, právne zastúpenej Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Košice, Kuzmányho 29, proti žalovanému POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, o zaplatenie 2.683,28 eur s príslušenstvom, na základe odvolania žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 5C/77/2016-44 zo dňa 10. januára 2017, v spojení s opravným uznesením č. k. 5C/77/2016 - 76 zo dňa 5. apríla 2017, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu p o t v r d u j e vo výroku o určení, že Dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov uzatvorená medzi žalobkyňou, ako dlžníčkou a žalovaným, ako veriteľom, dňa 15.12.2008 je neplatná.

Rozsudok okresného súdu vo výroku o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobkyni sumu 2,683,28 eur s príslušenstvom m e n í tak, že žalovaný j e p o v i n ť zaplatiť žalobkyni sumu 2.223,28 eur spolu s úrokom z omeškania 8 % ročne zo sumy 2.223,28 eur od 24.5.2016 do zaplatenia a vo zvyšnej časti žalobu z a m i e t a .

Žalobkyňa m á voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 83 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd určil, že dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov uzatvorená medzi žalobkyňou (ako dlžníčkou) a žalovaným (ako veriteľom) dňa 15.12.2008 je neplatná. Vychádzal z toho, že žalobkyňa preukázala existenciu naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení. Žalovaný totiž vyzval zamestnávateľa žalobkyne na vykonávanie zrážok na základe predmetnej dohody, ktoré aj boli vykonávané. V prípade pokračovania vo vykonávaní zrážok, by tieto mohli byť vykonané až do úplného splatenia (len) žalovaným vyčísleného dlhu vo výške 4.266,29 eur, a to bez preskúmania jeho dôvodnosti.

2. Okresný súd konštatoval, že záväzkový vzťah uzatvorený medzi žalobkyňou a žalovaným spĺňa všetky znaky zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a preto je potrebné naň aplikovať ustanovenia spotrebiteľského práva. Ustálil, že dojednania čl. I., II. dohody o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov s odkazom na čl. 5 Všeobecných obchodných podmienok neboli medzi stranami sporu dojednané platne. Dotknutá dohoda o zrážkach zo mzdy neobsahovala presné vymedzenie pohľadávky, resp. jej výšky, do ktorej mal zamestnávateľ žalobkyne vykonávať zrážky zo mzdy. Neurčité bolo aj dojednanie, že v prípade, ak zrážky zo mzdy presiahnu hranicu stanovenú Nariadením vlády č. 89/1997 Z.z., zamestnávateľ výšku týchto zrážok upraví na najvyššiu možnú prípustnú hranicu. Žalobkyňa ako spotrebiteľ z takéhoto dojednania nemohla vedieť, aká výška zrážok jej bude môcť byť zrážaná; navyše, v čase podpísania zmluvy o úvere, bol označený právny predpis zrušený. Okresný súd považoval za rozporné s dobrými

mravmi, aby ustanovenia o zrážkach zo mzdy a súvisiace podstatné náležitosti boli zahrnuté len vo všeobecných obchodných podmienkach. Zdôraznil, že dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov nebola individuálne dojednaná, ale bola „dojednaná“ prostredníctvom formulára v rámci uzatvárania zmluvy o úvere s tým, že žalobkyňa nebola ani poučená o následkoch uzatvorenia takejto dohody.

3. Zároveň okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 2.683,28 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne z danej sumy od 24.5.2016 do zaplatenia. Vychádzal z toho, že zmluva o úvere neobsahovala obligatórne náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm. g/, h/, i/, j/ zákona č. 258/2001 Z.z. v znení platnom v čase jej uzatvorenia. Absentovali v nej údaje o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ročnej úrokovej sadzbe, RPMN a o priemernej hodnote RPMN. Z tohto dôvodu bol podľa § 4 ods. 3 predmetného právneho predpisu úver poskytnutý žalovaným žalobkyni bezúročný a bez poplatkov. Žalovanému preto prislúchalo právo len na vrátenie poskytnutého úveru vo výške 331,94 eur. Žalobkyňa však celkovo zaplatila žalovanému sumu 3.928,62 eur, z ktorého dôvodu tak rozdiel medzi zaplatenou čiastkou a poskytnutou čiastkou predstavuje bezdôvodné obohatenie bez právneho dôvodu na strane žalovaného v sume 3.596,68 eur. Z tejto čiastky si žalobkyňa uplatnila nárok (iba) na sumu 2.683,28 eur.

4. Vzhľadom na to, že žalovaný sa s plnením dotknutého peňažného záväzku ocitol v omeškani, zaťažuje ho aj povinnosť zaplatiť žalobkyni úrok z omeškania odo dňa nasledujúceho po uplynutí lehoty, ktorú žalobkyňa poskytla žalovanému na plnenie vo výzve na vydanie bezdôvodného obohatenia. O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že v spore úspešnej žalobkyni priznal nárok na ich náhradu v plnom rozsahu.

5. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci na ďalšie konanie. Poukazoval na neodstrániteľnú prekážku konania, ktorou má byť existencia rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu, Spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s., sp. zn. SR 20093/09 zo dňa 26.11.2009, ktorým už bolo rozhodnuté o platnosti jednotlivých častí zmluvy o úvere, ako platného a odplatného právneho úkonu a na jeho základe bolo žalovanému voči žalobkyni priznané plnenie. Tvrdil, že vo vyjadrení k návrhu na začatie konania vzniesol námietku premlčania z toho dôvodu, že „požadovaný nárok žalobkyne sa stal premlčaný v subjektívnej premlčacej lehote v rozsahu 776,56 eur dňa 9.5.2016 ... a v objektívnej premlčacej lehote v rozsahu 236,62 eur dňa 9.11.2015“. Keďže žalobkyňa uplatnila svoj nárok až dňa 20.5.2016 - z hľadiska premlčania oneskorene - v prípade „dobrovoľného zaplatenia žalovaným by na strane žalobkyne došlo k bezdôvodnému obohateniu“.

6. Žalovaný namietal, že zmluvu o úvere nemožno považovať za spotrebiteľskú, pretože žalobkyňa vstúpila do právneho vzťahu s ním na základe vyhlásenia, že poskytnuté peňažné prostriedky použije na výkon zamestnania, a nie na svoju súkromnú potrebu. Protistrana pritom nepredložila ani jediný dôkaz, že by bol úver vzatý za spotrebným účelom a aj napriek tomu, sa okresný súd priklonil na stranu žalobkyne. Okresný súd však len skonštatoval, že sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu bez toho, aby takýto názor relevantným spôsobom odôvodnil.

7. Hoci napadnutý rozsudok neobsahuje úvahy a závery ohľadne administratívneho poplatku za spracovanie zmluvy o spotrebiteľskom úvere, žalovaný sa pomerne rozsiahlo v odvolaní vyjadril aj k tejto právnej otázke; s tým že slovenská právna úprava účtovanie daného poplatku nevyklučuje. Obdobne mimo predmet konania tvrdil, že žalobkyňa na určení bezúročnosti a bezodplatnosti zmluvy o úvere nemá naliehavý právny záujem.

8. Vo vzťahu k dohode o zrážkach zo mzdy odvolateľ uviedol, že táto predstavuje samostatný dokument, ktorý je v súlade so zákonom o ochrane spotrebiteľa. Z napadnutého rozsudku pritom nevyplýva, že by žalobkyňa preukázala, že nebola o následkoch uzatvorenia takejto dohody osobitne poučená. Žalovaný tvrdil, že dohoda o zrážkach zo mzdy spĺňa základné náležitosti a žalobkyňa mala možnosť s ňou súhlasiť, alebo ju odmietnuť. Žalobkyňa „sa svojim pričinením podujala k jej podpisu, prijatiu, ovplyvneniu obsahu, a preto nemožno hovoriť o absencii individuálneho dojednania zabezpečovacieho prostriedku“. Doplnil, že nie je pravdou, že by pri realizácii dohody o zrážkach zo mzdy mohlo dôjsť k nekontrolovanému konaniu zo strany veriteľa; ak aj áno, išlo by o bezdôvodné obohatenie.

9. Žalobkyňa sa v plnom rozsahu stotožnila s rozsudkom okresného súdu, vrátane jeho odôvodnenia. Bola presvedčená, že dotknutá zmluva o úvere má všetky znaky spotrebiteľskej zmluvy, každý jej odsek je nevyvážený, postavený v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľky. Zdôraznila, že nemohla jej obsah nijako ovplyvniť, zmeniť či upraviť, lebo zmluva bola vopred predformulovaná a bez možnosti čo i len jej pripomienkovania predložená žalobkyni na podpis.

10. Tvrdenie žalovaného, že žalobkyni poskytnuté finančné prostriedky slúžili na účel výkonu zamestnania označila za zavádzajúce a účelové. Poukázala na to, že je bežnou praxou žalovaného

pri uzatváraní obdobných úverových zmlúv označiť dlžníka ako podnikateľský subjekt, alebo, ak to nie je možné, účelovo zaškrtnúť políčko určujúce účel použitia finančných prostriedkov za účelom zamestnania, resp. povolania, aby došlo k vylúčeniu aplikácie právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa. Žalobkyňa mala za to, že je nevyhnutné účel použitia poskytnutých finančných prostriedkov skúmať z objektívneho hľadiska a v prípade pochybností vychádzať z § 54 ods. 2 Obč. zák.

11. Trvala na tom, že rozhodcovská doložka, v znení ako je formulovaná vo všeobecných obchodných podmienkach poskytnutia úveru, predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, čo spôsobuje, že rozhodcovský rozsudok vydaný na jej základe je nulitný a nemôže byť spôsobilým exekučným titulom. K námietke premlčania žalobkyňa uviedla, že jej nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je premlčaný, keďže „od vzniku bezdôvodného obohatenia po uplatnenie nároku na jeho vydanie uplynulo niečo viac ako 2 roky, ale menej ako 3 roky“. Ide teda o nárok uplatnený tak v 3-ročnej objektívnej, ako aj v 2-ročnej subjektívnej premlčacej lehote.

12. Taktiež nesúhlasila s názorom žalovaného, že dohodu o zrážkach zo mzdy nie je možné považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Uzatvorenie tejto dohody bolo „neodmysliteľnou podmienkou“ uzatvorenia zmluvy o úvere a s poukazom na to, že sa žalobkyňa v tom čase nachádzala vo finančnej tiesni, nemala na výber či predmetnú dohodu uzatvorí alebo nie. Zároveň pri jej uzatváraní nemohla nijako ovplyvniť jej obsah, nemohla ho zmeniť, či vylúčiť niektoré jej ustanovenia. Samotné zabezpečenie záväzku touto dohodou bez vyplnenia dlžnej sumy a určenia presných pravidiel pre jej stanovenie, preto predstavuje neprijateľnú požiadavku žalovaného.

13. Námietku žalovaného o neexistencii naliehavého právneho záujmu považovala za irelevantnú a účelovú, nakoľko v prejednávanom prípade ide o vydanie bezdôvodného obohatenia, a nie o určovací žalobu.

14. V reakcii na vyjadrenie žalobkyne žalovaný plne zotrval na svojom odvolaní. Uviedol, že ním zadefinované odvolacie dôvody poskytujú odpoveď aj na predmetné vyjadrenie. Dodal, že dotknutá rozhodcovská doložka je tzv. nevýhradnou doložkou, lebo umožňuje každej strane domáhať sa ochrany svojich práv buď prostredníctvom rozhodcovského, alebo súdneho konania.

15. Žalobkyňa k tvrdeniam žalovaného o rozhodcovskej zmluve poukázala na to, že z jej obsahu je zjavné, že v prípade iniciovania sporu zo strany žalovaného, bude konajúcim súdom vždy rozhodcovský súd. Ten si už pri vzniku zmluvného vzťahu vybral sám žalovaný, čo jednoznačne spôsobuje výraznú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľky a tvorí neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá má za následok absolútnu neplatnosť tohto dojednania. Preto exekučný titul (rozhodcovský rozsudok) bol vydaný orgánom bez právomoci tak urobiť. Doplnila, že je tiež preukázateľné, že rozhodcovská doložka je neplatná, pretože neobsahuje náležitosti vyžadované zákonom č. 244/2002 Z.z.

16. Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov vymedzených v odvolaní (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP) a bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP) potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP napadnutý rozsudok vo výroku o určení neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy a iných príjmov a podľa § 388 CSP zmenil vo výroku o povinnosti žalovaného vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie tak, ako je konštatované vo výroku tohto rozsudku.

17. Existenciu rozhodcovského rozsudku týkajúceho sa posúdenia nárokov strán zo zmluvy o úvere, ktorá je východiskom aj v prejednávanej veci, žalovaný po prvý krát tvrdil až v rámci odvolania. Vzhľadom na to, že vo svojich dôsledkoch by mohlo ísť o okolnosť majúcu vplyv na danosť podmienok konania (§ 366 písm. a/ CSP), krajský súd sa touto námietkou zaoberal. Prioritne je nutné uviesť, že žalovaný ani v odvolacom konaní nepredložil ním označovaný rozhodcovský rozsudok. Bez ohľadu na konštatované je z nesporných okolností zrejmé, že ide o obvyklý spôsob doslova zneužitia slabšieho postavenia spotrebiteľa (žalobkyne) dodávateľom (žalovaný) za účelom obchádzania práve spotrebiteľskej ochrany, ktorú rozhodcovský súd vybraný žalovaným dlhodobo a permanentne absolútne nerešpektuje. Tieto okolnosti sú súdu známe z jeho rozhodovacej činnosti (§ 186 ods. 1 CSP); osobitne v exekučných veciach, kde dochádza k zastaveniu exekúcií (eventuálne už k nevydaniu ani len poverenia na vykonanie exekúcie) z titulu, že dotknutý rozhodcovský súd nemal právomoc vo veci konať a tak jeho rozhodnutie (tvrdený exekučný titul) predstavuje nulitný právny akt. Nedôvodnou je teda odvolacia námietka žalovaného týkajúca sa existencie veci právoplatne rozhodnutej.

18. Len na okraj krajský súd dodáva, že na základe rozhodcovského rozsudku označovaného žalovaným (Rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a. s., so

sídlom Karloveské rameno 8, Bratislava, IČO: 35 922 761, SR 20093/09 zo dňa 26. 11. 2009) bola voči žalovanej vedená Okresným súdom Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 7Er/1090/2010 exekúcia, ktorá bola uznesením z 3.12.2010 v celom rozsahu zastavená. Zároveň neobstojí tvrdenie žalovaného o nemožnosti všeobecným súdom preskúmať právomoc rozhodcovského súdu, ktorý vydal rozhodcovský rozsudok (exekučný titul). Aktuálna vnútroštátna judikatúra výslovne priznáva oprávnenie exekučnému (o to viac „meritórnemu“) súdu skúmať (ne)prijateľnosť rozhodcovskej doložky (napr. rozhodnutie publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod R 68/2013). Pri riešení otázky, či rozhodcovský rozsudok vydal rozhodcovský súd s právomocou prejednať daný spor, nie je všeobecný súd viazaný tým, ako túto otázku vyriešil samotný rozhodcovský súd (bližšie rozhodnutie publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod R 46/2012).

19. Z vyššie spomínaného rozhodnutia exekučného súdu - uznesenie Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 7Er/1090/2010-14 z 3.12.2010 - ako aj z rozhodnutí súdov vo veci neodkladného opatrenia týkajúceho sa priamo dohody o zrážkach zo mzdy a iných príjmov posudzovanej v prejednávacom prípade (uznesenie Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 10C/73/2016-19 z 15.4.2016 v spojení s potvrdzujúcim uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/189/2016 z 29.7.2016) je nepochybné, že zmluvný vzťah medzi stranami spíňa všetky atribúty spotrebiteľského vzťahu; a tak bol i v označených veciach posudzovaný. Rovnako aktuálne konajúci odvolací súd (senát) uzatvára, že v plnej miere ide o vzťah spotrebiteľský.

20. Bez ohľadu na to, že aj vo vzťahu k vyznačovaniu účelu úveru (napr. ako úveru na účel výkonu zamestnania) sú z rozhodovacej činnosti dlhodobo známe nekalé praktiky žalovaného, tvrdenie o poskytnutí finančných prostriedkov žalobkyni na výkon zamestnania nie je možné preukázať iba vyznačením príslušného políčka v úverovej zmluve. Osobitne, ak žalobkyňa výslovne poprela poskytnutie finančných prostriedkov za takým účelom. Zo zmluvy o úvere nevyplýva akýkoľvek ďalší údaj o zamestnaní, či zamestnávateľovi žalobkyne, ktorý by preukazoval, že finančné prostriedky jej boli poskytnuté práve za daným účelom.

21. Súčasne krajský súd zdôrazňuje, že vo vzťahu ku komunitárnemu právu (od ktorého sa v podstate slovenská úprava ochrany spotrebiteľa v plnej miere odvíja) vnútroštátna právna úprava (§ 3 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z.z.) v otázke ochrany spotrebiteľa nekorešponduje s legislatívou Európskej únie - článok 3(a) Smernice č. 2008/48/ES. Pojmu použitému v označenom právnom akte („obchod“), ktorý by mohol vylúčiť spotrebiteľský charakter konkrétneho vzťahu, totiž v podmienkach Slovenskej republiky zodpovedá pojem podnikanie, nie však už pojmy povolanie a zamestnanie (ako obvyklá „klasická“ závislá činnosť), čo je aj prípad súdnej veci. Navyše, v prípade vzniku pochybností o bezprostrednom obsahu zmluvy o úvere v zmysle § 54 ods. 2 Obč. zák. platí výklad pre žalobkyňu ako spotrebiteľku priaznivejší, t.j. že finančné prostriedky jej boli poskytnuté na iný účel ako na výkon zamestnania/ podnikania.

22. Vo vzťahu k výroku o určení neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy a iných príjmov krajský súd (prioritne) opakuje/zdôrazňuje, že odvolací súd je viazaný nielen rozsahom odvolania, ale aj jeho konkrétnymi dôvodmi, ktoré odvolateľ vymedzí v zákonom stanovenej lehote na podanie tohto opravného prostriedku (§ 380 ods. 1 v spojení s § 365 ods. 3 CSP). To znamená, že vecnú správnosť jednotlivého napadnutého výroku posudzuje (takmer výlučne) z dôvodov označených odvolateľom. Z hľadiska odvolacieho prieskumu konkrétneho výroku rozsudku predmetná viazanosť pritom veľmi úzko súvisí s určujúcim záverom okresného súdu, na ktorom argumentačne založil svoje rozhodnutie.

23. Okresný súd pomerne podrobne vymedzil jednotlivé argumenty, ktoré v konečnom dôsledku podmieňujú neplatnosť dohody o zrážkach zo mzdy. Hoci odvolateľ v súvislosti s týmto zabezpečovacím inštitútom uvádza viaceré argumenty, nereaguje na konkrétne závery okresného súdu (o nevyplnení sumy, ktorá má byť predmetom zrážok zo mzdy; o nevymedzení okamihu a spôsobu takéhoto vyplnenia; o odkaze, resp. vychádzaní z neúčinnnej právnej úpravy zrážok zo mzdy; o neprípustnosti - vedúcej až k rozporu s dobrými mravmi - zahrnutia dojednania o zrážkach zo mzdy len do všeobecných obchodných podmienok, atď.). Napríklad posledne uvedený (určujúci) záver už i samostatne podmieňuje vyhovieť žalobe v danej časti. Keďže ho odvolateľ fakticky vôbec nenamietal, možno uzavrieť, že jeho odvolanie (pre relevantné nespochybnenie rozhodujúceho a určujúceho záveru) nebolo spôsobilé prívodiť zmenu, eventuálne zrušenie napadnutého rozsudku.

24. Zlyhaním pri formulovaní dôvodov odvolania žalovaným je i namietanie takých záverov, ktoré neboli okresným súdom vôbec vyslovené, resp. ktoré ani neboli predmetom konania. Ide o argumentáciu týkajúcu sa administratívneho poplatku a namietanie nedostatku nalievateľného právneho záujmu na určenie, že poskytnutý úver je bez úrokov a bez poplatkov. Žalobkyňa sa takéhoto určenia ani nedomáhala, ale (okrem určenia neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy) si uplatnila nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia priamo prostredníctvom žaloby na plnenie podľa § 137 písm. a/ CSP (v čase podania žaloby § 80 písm. b/ O.s.p.). Odvolateľ pritom vôbec nenamietal konkrétne závery okresného súdu (o nedostatkoch obligatórnych náležitostí spotrebiteľského úveru), ktorými v rámci vyhodnotenia nároku na plnenie dospel k prejudiciálnemu záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru poskytnutého žalovaným žalobkyňu. Naopak, paradoxne samotný žalovaný poukazuje na to, že ak by pri uplatňovaní dohody o zrážkach zo mzdy bolo veriteľovi poukázané viac, ako bol oprávnený „zraziť“; došlo by na jeho strane k bezdôvodnému obohateniu, ktoré je povinný vydať.

25. Čiastočne za dôvodnú však možno považovať žalovaným vznesenú námietku premlčania nároku žalobkyne. V zmysle § 107 ods. 1 Obč. zák. sa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčuje v (subjektívnej) 2-ročnej lehote. To - okrem iného - znamená, že v prípade vznesenia námietky premlčania protistranou (určite) nemôžu byť priznané nároky na plnenia z bezdôvodného obohatenia, ktoré vznikli viac ako dva roky pred podaním žaloby. Inými slovami, z titulu vydania bezdôvodného obohatenia pri vznesení námietky premlčania môžu byť priznané len nároky maximálne za dva roky späť.

26. Vzhľadom na to, že všetky žalobkyňou uplatňované plnenia (nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia) v čase podania žaloby - 20.5.2016 - vznikli v období kratšom ako tri roky pred podaním žaloby, je bezpredmetné zaoberať sa objektívnou trojročnou premlčacou lehotou (§ 107 ods. 2 Obč. zák.). Tvrdenie žalobkyne, že jej nárok nie je (vôbec) premlčaný, keďže „od vzniku bezdôvodného obohatenia po uplatnenie nároku na jeho vydanie uplynulo niečo viac ako 2 roky, ale menej ako 3 roky“, (minimálne) vyznieva tendenčne a opomína určujúci charakter dvojročnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia. Trojročná objektívna lehota totiž neslúži na akési predĺženie dvojročnej subjektívnej lehoty aj nad časový interval dvoch rokov, ale iba na jej obmedzenie v tom smere, že nárok na vydanie (maximálne) dvojročného bezdôvodného obohatenia musí „zapadnúť“ do trojročnej objektívnej lehoty.

27. Žalobkyňa si uplatnila nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v celkovej sume 2.683,28 eur, ktorý pozostával z priebežných splátok uhradených nad rámec poskytnutej istiny v období od 9.1.2014 až do 11.2.2015. S poukazom na podanie žaloby (až) dňa 20.5.2016 je zrejmé, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia týkajúci sa splátok zaplatených do 19.5.2014, je premlčaný. Ide o nasledujúce splátky: 9.1.2014 - 100 eur, 11.2.2014 - 90 eur, 11.3.2014 - 90 eur, 10.4.2014 - 90 eur a 9.5.2014 - 90 eur; t.j. celkovo 460 eur.

28. Nadväzne odvolací súd v dotknutom výroku čiastočne zmenil napadnutý rozsudok a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňu sumu 2.223,28 eur spolu s úrokom z omeškania 8 % ročne z tejto sumy od 24.5.2016 do zaplatenia a vo zvyšnej časti (o zaplatenie 460 eur, vrátane príslušenstva) žalobu zamietol. Len pre úplnosť odvolací súd dodáva, že tvrdenia žalovaného o údajnom rozsahu premlčania (bližšie bod 5. tohto odôvodnenia) neobsahujú žiadne konkrétnejšie skutkové údaje, z ktorého dôvodu sú konečnom dôsledku bezprostrednejšie neposúditelné a tým fakticky irelevantné.

29. V dôsledku zmeny (hoci len čiastočnej) rozhodnutia okresného súdu v meritórnej časti krajský súd rozhodoval v zmysle § 396 ods. 2 CSP o nároku na náhradu trov celého (prvoinštančného i odvolacieho) konania. Pri vyhodnotení miery úspechu (§ 255 CSP) v prejednávanej veci bolo potrebné zohľadniť úspešnosť strán tak v časti o určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy, ako aj v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia. Krajský súd oba tieto meritórne nároky z hľadiska náhrady trov konania klasifikoval ako rovnako významné. To znamená, že celková úspešnosť v spore je súčtom úspešnosti strán ohľadne oboch týchto nárokov. Žalobkyňa bola úspešná v plnej miere ohľadne určenia neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy, čo zodpovedá z celkového hľadiska jej úspechu v rozsahu 50%.

30. V časti o nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobkyňu v konečnom dôsledku bola priznaná suma/istina 2.223,28 eur. Uvedené predstavuje v rámci (len) nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia úspech v rozsahu 83 % (a súčasne neúspech 17 %); v tejto časti tak čistý úspech žalobkyne činí 66 %. Túto mieru úspechu je však nutné vynásobiť koeficientom 0,5 (z hľadiska celkových trov konania ide iba o jednu polovicu nároku), z ktorého titulu vo vzťahu k celku sa jedná o mieru úspechu v rozsahu 33 %.

31. Celkovo teda úspech žalobkyne predstavuje 83 % (50 % z titulu plnej úspešnosti v rámci určenia neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy + 33 % z titulu čiastočnej úspešnosti v rámci nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia), v ktorom rozsahu má žalobkyňa nárok na náhradu trov konania voči protistrane. O konkrétnej výške náhrady trov konania rozhodne samostatným uznesením vyšší súdny úradník súdu prvej inštancie (§ 262 ods. 2 v spojení s § 396 ods. 1 CSP).

32. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné dovolanie z dôvodov vymedzených v § 420 a § 421 ods. 1 CSP. Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom a dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí v prípadoch vymedzených v § 429 ods. 2 CSP.